

in die tijd speciaal gehouden werd, voor die soort klanten, die in de zomer niet konden komen. Maar ook dat ging altijd nog niet, daar we in de winter nog al eens ajuin moesten gaan afsnijden en soms wel naar de Zimmerman-polder. We moesten dan 's morgens bij winterdag al om half zeven op stap en dan door de kromme weg over de Frederikadijk naar de Zimmerman. Hein Lobbezoo (de tegenwoordige Heinz'n Grootvader) was daar onderbaas. Ook was Pau Magielse daar zo wat voorman, die ons altijd voorging als we naar en van ons werk kwamen. Hij was Pet van Luijk, Johannes z'n vrouw, d'r Groot vader. Een echte gezellige oude baas. We gingen dan aan het zingende naar de polder. Miene Wagenaar-Lobbezoo en Maria Kok, de vrouw van de Molenaar waren toen ook nog ongetrouwd en die konden zingen van jewelste. Bij al die armoede toch nog veel gezelligheid en vriendschap onderling. Ook zo ging het zomers, dan trokken we 's morgens om half zes al zingende door het dorp naar ons werk.

Toch stond mij dat arbeidersvak niet aan. Ik werkte wel ijverig, maar het beviel mij niet en ik zeide in de winter van 1902/03 tegen vader en moede dat ik geen arbeider wenste te worden en ging wat anders zoeken. Dat zulk veel voeten in de aarde had, laat zich begrijpen, daar ik me wat verbeeldde en hoe moet dat dan met de verdienste? Vooral bij de andere broers en zusters zal dat dwars. Maar ik zei dat ik er geen zin in had en het niet mee deed ook. Ik ging proberen een vak te leren. Studeren was mijn liefste we maar daar kon toch niks van komen. Dit moest ik dus wel prijs geven.

Ik ben toen naar de oude Heer Breker gegaan, dat was Gerard Breker z'n vader welke een zeer goed vakman in timmeren was en deze kon net goed een leerjongen gebruiken. Dat was net wat voor mij. Na lang wikken en wegen en ook praten met Vader, die ook met Breker zeer goed bevriend was, kwam het uiteindelijk net zo ver, dat ik mocht komen. Dat was wat voor mij. Geen boere arbeider meer en een vak leren. Maar de verdienste? Dat was vanzelf het

grote struikelblok? Ik moest beginnen met 25 cent per week, dat was toen veel, daar de meeste leerjongens in die tijd een gulden per week moesten geven. Geleidelijk aan zou ik dan opklimmen en bovendien mocht ik 'smiddag nog blijven eten en 's avonds ook nog al eens. In ieder geval ik was van het vervelende landwerk af. Een zeer aangename en gezellige tijd heb ik daar meegemaakt. Meest werkte ik samen met Gerard, die nu deze winter 1951 '59 gestorven is. Dan waren al zijn dochters nog thuis, en met deze heb ik ook gezellig en genoegelijk omgegaan. Zij werkten echter ook op het land, want ook het timmervak was in die tijd lang niet wat het nu is. Zij moesten dus ook mee helpen verdienen. Ik heb bij deze familie zeer veel vriendschap ondervonden. Waar het echter voor mij ook maar weer op aan kwam was dit: Men moest in die tijd ook zijn eigen gereedschap meebrengen en hoe kwam ik aan dit geld. Ik ben 13 maart op het vak gegaan, dus net de winter achter de rug en een lege kas. Waar haalde ik zo maar een 40 gulden vandaan?

Na lang zoeken en peinzen schreef ik een brief aan de Koningin (dat is nu Prinses Wilhelmina) Ik dacht die heeft zo veel geld en had ook nog al eens gehoord dat ze veel weggaf, wat ze ook werkelijk deed, dus kon ik het ook wel eens wagen. En ziet enkele weken later werd Vader ontboden om bij Burgemeester Elenbaas te komen. Ik schrok me een ongeluk. Want toen zag ik een Burgemeester als een heilige of zo iets. Hij komt terug en vroeg aan mij: Wat heb je gedaan? Ik was eigenlijk dat schrijven al vergeten en ja wel daar kwam het er uit. Ik kreeg 40 gulden van Hare Majesteit om mijn gereedschap te kopen. Maar we moesten het stil houden, Niemand mocht dat weten. Wie weet hoeveel brieven er anders naar Het Loo zouden zijn gegaan. Nou je begrijpt wel dat ze ons dat niet hoefden te zeggen. Maar ik was uit de nood gered. Later moest ik de Burgemeester daarvoor bedanken, die dan weer die dank moest overbrengen.

En nu maar leren en werken natuurlijk want geloof niet dat ook het